

Deșertul verde

Departate de zgârie-norii cu sute de etaje și de mașinile luxoase, povestea Emiratelor Arabe Unite începe în două locuri ferite până recent de privirile turiștilor. Insula Sir Bani Yas și resortul Qasr Al Sarab se înscriu pe lista experiențelor menite să te introducă în adevăratul vis al Șeicului Zayed Bin Sultan al Nahyan, fondatorul a tot ce definește astăzi „Mirajul Orientului Mijlociu“.

de Constantin Bacheș/Sir Bani Yas și Qasr Al Sarab. Fotografii de Constantin Bacheș, Paul Thuysbaert

otul începe cu un deșert pustiu și sărac. Cu un soare care îți anulează orice simț. Te uiți în zare și, prin aerul dilatat, distingi silueta beduinilor care înaintază, încet, cățărăți pe cămile. Este anul 1970 și, într-un gest deosebit de curajos, un anume Șeic Zayed își propune să vorbească lumii despre o destinație despre care nu se știe mai nimic. Aproape ca într-un basm, dintre dunele de nisip se nasc, în doar patru decenii, cele mai extravagante construcții văzute vreodată și toți banii obținuți din exploatarea petrolului se întorc sub forma unor planuri grandioase menite să introducă orașe precum Dubai sau Abu Dhabi în limbajul internațional al celor mai puternice centre de interes. Ferite de privirile curioșilor, originile tribului din care se trage Șeicul Zayed izvorăsc din mijlocul unei insulițe de nici 90 de km pătrați și din inima deșertului Liwa, aproape de granița cu Arabia Saudită. Exact în aceste locuri trebuie să ajungi dacă ești curios să guști și să înțelegi visul emirațienilor: o zi în care întreaga țară va fi verde. Din nou. Așa cum știi din povești că era deșertul lor, în trecut.

INSULA SIR BANI YAS pare cea mai ambițioasă expresie a „deșertului verde”. Pe insulă nu sunt doar plante, dar și aproape toate speciile de păsări și animale pe care le găsești în Africa și pe care Șeicul Zayed le-a adus de peste tot sau pe care le-a primit cadou de la conducătorii lumii. După un drum de câteva ore cu mașina, care te desparte de agitația orașului Abu Dhabi, primești primul indiciu de liniște în dana unui port micuț cu aer de provincie. O plimbare cu barca de 9 km și deja ești pe nestemata „verde”, pe partea cealaltă a apei, unde personalul deosebit de amabil te conduce direct spre mașinile de teren, toate albe, care dețin rolul de „cărăuși” ai insulei. Mai ales dacă

nu ai ajuns în Africa, ai părerea că tot ce vezi pe geam este exact ce ai descoperi undeva mult mai departe decât Emiratele. Dacă ești din Africa de nord, la fel ca bucătarul de 30 de ani al complexului, și trebuie să răspunzi la întrebarea dacă te simți ca acasă, atunci răspunsul sincer este nu. Revenind însă la ce simți ca european, cred că nu îți dorești mai mult. În orice caz, minuțiozitatea cu care ești înconjurat de vegetație nu are nicio legătură cu ideea de deșert. Sub fiecare palmier, tufiș și chiar fir de iarbă există un furtun care duce neobosit, zi și noapte, picături din „esența vieții”. Apa provine de la stații costisitoare care pompează din ocean și desalinizează ceea ce rămâne cea mai

de preț „bogăție“ a lumii. Proiectul de „înverzire“, care se studiază astăzi în școlile de profil și de care se îngrijesc specialiști britanici, a recreat, în același timp cu dezvoltarea Emiratelor, un colț de savană. Strategia este cu atât mai impresionantă cu cât cele 13.000 de animale sălbatice sunt împărțite în sectoare diferite pentru a se integra într-un circuit firesc. Chiar dacă hrana este furnizată zilnic, există și un flux natural, mai ales dacă ne referim la „vedetele“ insulei, cei doi frați gheparzi pe care Șeicul Zayed i-a primit cadou de la regele Iranului. Deși se lasă uneori admirați de la o distanță suspect de mică pentru niște feline sălbatice, gheparzii mănâncă ce vânează. Pe lista atracțiilor se mai numără girafele, păsările de orice fel și ai imaginat vreodată și miile de gazele specifice Orientului Mijlociu pe care experimentul Sir Bani Yas le-a salvat de la dispariție.

Porțile pentru turiști s-au deschis la inițiativa familiei regale în 2008, iar primul hotel a fost adaptat într-una dintre casele de oaspeți. Din 2013, a doua alternativă - Al Yamm - a luat forma unui mic resort pe malul oceanului, cu forma unui sat de pescari, cu 30 de vile care se deschid direct spre plajă, sau într-o lagună înconjurată de o pădure de mangrove, arbuști destul

de ambițioși să reziste și sub soarele care arde neobosit aproape 365 de zile pe an. Cea mai nouă dezvoltare - Al Sahel - este un sătuc „african“ amplasat din 2014 în mijlocul insulei, unde ești cazat în 30 de „căsuțe“ cu un aspect exterior „rudimentar“. Sub acoperișul îmbrăcat cu paie ai însă la dispoziție standarde de 5 stele, în special un pat deosebit de confortabil. Ce rămâne unic este cum dimineața te trezești cu animalele sălbatice pe terasă, într-un ritm firesc, care te face să te simți ca într-un film de pe National Geographic. Indiferent de unde îți petreci noaptea, ai la dispoziție restaurantele din toate cele trei destinații, cu specialități variate, transportul fiind inclus și asigurat non stop de aceleși mașini mari și albe. Poți alege de la pește, fructe de mare sau specialități africane, până la rețete italiene preparate cu ingrediente originale proaspete, aduse direct din Italia, în fiecare săptămână. Respectând standardele ridicate ale unei destinații de vacanță de lux, există inclusiv o ofertă de servicii SPA, dar cele mai interesante preocupări te aduc înapoi la curiozitatea de a înțelege originile emirațienilor.

Dacă îți propui să îți începi ziua foarte devreme, există un tur „cultural“ al insulei unde ghidul te plimbă

să vezi cum se cultivau curmalele în mijlocul unei oaze din trecut și să vizitezi un cimitir al beduinilor. Privind înapoi mai multe secole, Sir Bani Yas reprezenta o oprire importantă pentru comercianții care călătoreau între Mesopotamia și India sau China. Așa se explică de ce găsești aici ruinele celei mai vechi mănăstiri creștine din Emirate, datată undeva în anul 600 î.e.n., din care se disting clar zidurile, vasele cu care găteau călugării și lămpile din China. Lista aventurilor mai numără safariul în interiorul insulei prin decorul roșiatic, desprins parcă de pe Marte, unde admiri, la răsărit, speciile rare de animale și înțelegi efortul de a recrea, dar și de a menține climatul natural în mijlocul deșertului.

RUB' AL KHALI, cunoscut ca și „The Empty Quarter”, se întinde tăcut pe aproape o treime din peninsula Arabică, începând de la ocean, în emiratul Abu Dhabi, și până în Arabia Saudita, Oman și Yemen. Deșertul reprezintă cea mai mare întindere continuă de nisip din lume iar, în centru, se conturează un al doilea deșert denumit Liwa. Pare că nimic nu poate

supraviețui într-un peisaj atât de ostil, motiv pentru care producătorii seriei Star Wars au ales să recreeze aici mediul SF din episodul The Force Awakens. La capătul unei autostrade încărcate de camioane, după un drum de doua ore față de orașul Abu Dhabi spre granița cu Arabia Saudită, faci stânga în mijlocul dunelor roșiatice, moment la care te întrebi dacă șoferul chiar te duce acolo unde a promis. Mergi aparent fără sens pe serpentine până când, din depărtare, apare profilul „Palatului” Qasr Al Sarab. Mirajul unei oaze devine atât de puternic, încât îți pare că înțelegi ce simțeau beduinii după o zi prea lungă de rătăcit fără apă. Resortul inaugurat în 2009 este o dezvoltare dorită de guvernul din Abu Dhabi, al cărui preț final s-a ridicat la 5 miliarde de dolari. Investiția impresionantă s-a datorat racordării la rețeaua de apă și curent electric dar și timpului de construcție, de numai 36 de luni, pentru care s-a angajat o echipă de 5000 de muncitori - toate recorduri ale industriei de profil. Rezultatul își ocupă locul ca un experiment

unicat, dar are și o valoare sentimentală pentru istoria Emiratelor. Așezat aparent întâmplător între sute de km de nisip, Qasr Al Sarab marchează unul dintre locurile de unde își trage seva familia regală. Mai mult, resortul ar trebui și reușește să îi aducă pe oaspeții aproape de filosofia de viață și de obiceiurile localnicilor. Arhitecții au petrecut mult timp aprofundând tehnicile de construcție ale forturilor tradiționale de unde au împrumutat, de exemplu, prinderea cu sfoară a pereților. Astfel, structura se poate dilata sau contracta ușor în funcție de temperatură.

Arhitectura clădirii principale, dar și modul în care se adaugă mici grupuri de vile, rezervate exclusiv fețelor regale, te fac să îți imaginezi atmosfera palatelor din „1001 nopți”. Ideea de lux se reflectă mai mult în diversitatea și calitatea serviciilor, fără a fi intimidat de opulența specifică hotelurilor din Dubai sau Abu Dhabi. Totul pornește de la ideea unei oaze, iar cel mai

de preț lux devine apa, care șiroiește „apetisant” prin canale săpate peste tot. Chiar din holul principal poți intra într-o bibliotecă ușor de confundat drept muzeu al beduinilor, pentru care au fost colecționate vestigiile și inscripții vechi de sute de ani. Asemeni unui castel din nisip cu fațadele finisate la fel ca în trecut, hotelul este compus din 206 de camere, apartamente și vile așezate una lângă alta ca într-un labirint infinit. Și te poți rătăci ușor dacă nu ești atent la săgeți, așa că pentru început e indicat să chemi una dintre mașinuțele de golf care te transportă la orice oră până unde ai nevoie. În camere primești tot o amenajare liniștită cu tonuri de maro și arămiu, iar, pentru categorii superioare, există terase orientate spre spectacolul unic al deșertului. Atunci când ajungi la singurul „desert resort” din basmele emirațiene trebuie să înțelegi că nu mai este nimic de jur împrejur. Toată vacanța se întâmplă între zidurile palatului sau, însoțit de ghizi, la volanul unor mașini de

teren pe dunele din imediata vecinătate. Așa că, din momentul în care te trezești și până târziu, după cină, programul ți se împarte, în funcție de preferințe, între activități sportive, experimente cu iz local sau sesiuni de relaxare pe marginea piscinei.

„Oaza”, care se întinde pe 53.000 de metri pătrați, include 5 restaurante menite să te satisfacă indiferent de preferințe, la care se adaugă programul „Dining by Design” care îți amenajează masa privată oriunde pe dunele de nisip. Dintre toate, ar fi indicat să nu omiți cina tradițională la Al Falaj, locul unde mănânci specialitățile locale așezat pe covoare persane, sub cerul liber, la lumina torțelor. Incursiunea în cultura locală continuă dimineața, cu plimbări pe cămilă, dar într-un stil autentic, diferit față de ce ai mai experimentat, poate, pe plaja unui resort „turistic”. Tot cu prețul treziturii înainte de răsărit, iei parte la o sesiune de dresură de șoimi dar, mai ales, descoperi

cum se vede în realitate cel mai rapid câine din lume. Ogarii Saluki, cunoscuți și drept câinii deșertului, se întrec cu viteze de până la 70 km/h, iar acum sute de ani erau folosiți la vânătoare.

După câteva zile, când crezi că ai văzut și ai înțeles tot ce îți poate oferi un deșert, concierge-ul hotelului îți propune să urci pe dunele din față și să privești apusul. Așa că te îmbraci cât poți de lejer, te descălți și începi să urci pe crestele dintr-un nisip atât de fin, încât simți cum ți se topește între degetele de la picioare. După 20 de minute privești în jos spre un Qasr Al Sarab care pare, deja, un joc lego aruncat la întâmplare. Faci o poză pentru Instagram și, de abia când te întoci spre soare, înțelegi mirajul deșertului. Pentru că doar într-un singur moment al zilei, nisipul de aici se asortează perfect cu nuanța unică a asfințitului. Iar, de undeva, din depărtare, îți pare că distingi silueta beduinilor care înaintează, încet, cățărați pe cămile.